

AVENTURI LA MIAU MOTEL

ARLY,
arțăgoașa

Text de Shelley Swanson Sateren
Ilustrații de Deborah Melmon

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro
www.litera.ro

Aventuri la Miau Motel
Arly, arțăgoasa
Shelley Swanson Sateren

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Roxana Aneculăesei

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Sînziana Cotoară
Corector: Emilia Achim
Copertă: Andreea Apostol
Tehnoredactare și prepress: Banu Gheorghe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SWANSON, SATEREN SHELLEY
Aventuri la Miau Motel. Arly, arțăgoasa / Shelley
Swanson Sateren; trad.: Roxana Aneculăesei –
București: Litera, 2019
ISBN 978-606-33-3584-6

I. Swanson Sateren, Shelley
II. Aneculăesei, Roxana (trad.)

82–93–34=135.1
778.534.6

CUPRINS

Capitolul 1

0 convorbire pisicească pe FaceTime 7

Capitolul 2

Nu-ți feri privirea 18

Capitolul 3

0 pisică plângăcioasă 29

Capitolul 4

Confruntarea 36

Capitolul 5

Cizmulițele se transformă în mănuși de box 45

Capitolul 6

Bătălia gheruțelor 53

Capitolul 7

Lasă-mă în pace 58

Capitolul 8

Un plan... pisicesc 69

O CONVORBIRE PISICEASCĂ PE FACETIME

Eu sunt Tabitha Catarina – Tabby Cat, pe scurt. Iată micul meu secret: pentru mine, lumea *nu* se învâрте în jurul soarelui. Ci în jurul *pisicilor*.

Exact. LE A-D-O-R. Cu toate ghemotoacele alea de păr pe care le scuipă și trăsnaile pe care le mai fac uneori.

Întotdeauna mi-au plăcut pisicile. Iar acum, că merg la Miau Motel, pot

să fiu în preajma lor în fiecare zi. Cât de norocoasă sunt!

Dar există o problemă. O mare problemă. Iar numele ei este Alfreeda Wolfe.

E fata care locuiește lângă noi, mai exact, la o fermă aflată în apropierea casei bunicilor. Alfreeda ADORĂ câinii. Ceea ce e OK, însă crede că sunt cei mai tari. În schimb, eu iubesc toate animalele. Deși îmi plac cel mai mult pisicile, cred că *toate* animalele sunt extraordinare. Și nu aș putea spune niciodată nimic rău despre câini.

Acum câteva săptămâni, Alfreeda chiar m-a enervat. Era exact în ziua în care pisica mea, Arly, care stă cu

noi în oraș, trebuia să ajungă la Miau Motel.

Ca de obicei, Alfreeda îi preamărea pe câini și le vorbea de rău pe pisici. Ba chiar a îndrăznit să spună niște lucruri urâte despre draga mea Arly!

Sunt sigură că vă întrebați dacă mi-am scos „ghearele“ la ea. Ei bine, așezați-vă confortabil, căci o să vă povestesc totul.

Se întâmpla dis-de-dimineată, pe la sfârșitul lunii iunie. Am sărit repede din pat ca o pisică. M-am schimbat de pijama și mi-am pus colanții cu pete de leopard și un tricou cu Miau Motel.

Mi-am luat și lăntșorul de argint.
Am deschis medalionul și am pupat
fotografia mică dinăuntru – fotografia
cu cea mai bună prietenă a mea, Arly.

Îmi era *atât* de dor de ea. Stăteam
la ferma bunicilor mei deja de două
săptămâni. Două săptămâni întregi
fără Arly. *Niciodată* nu stătusem atât
de mult fără ea. Și nici nu știam cât
mai aveam să rezist.

Am închis repede medalionul și
l-am pupat din nou. Apoi mi l-am
pus la gât și m-am repezit spre baie.

Mai întâi, mi-am curățat ochelarii
cu rame în formă de ochi de pisică.
M-am pieptănat și mi-am prins părul.
Îmi place să-mi fac coada cât mai sus,
ca o coadă de pisică atunci când este
fericită.

Apoi m-am spălat pe dinți vreo
două minute, pentru că, la fel ca pisi-
cilor, și mie îmi place să fiu mereu cu-
rată și îngrijită. M-am uitat în oglindă
și am zâmbit, apoi am aruncat o pri-
vire la ceasul în formă de pisică de pe
peretele din baie. „Ce bine“, mi-am
zis în sinea mea. „Mai sunt zece mi-
nute până deschid FaceTime-ul ca să o
văd pe Arly.“

Și nici nu-mi trebuia mai mult
pentru ce aveam de făcut. Am urcat
în grabă scările spre pod și am răscolit
printre cutiile de pe jos. N-a trecut
mult și am dat peste niște rame foto.
Am luat o ramă mică, în care nu era
nicio fotografie. Minunat.

Am alergat din nou spre camera
mea și mi-am pus în ramă poza

preferată cu Arly. Apoi m-am uitat în ochii ei mari și albaștri.

—Ești *atât* de drăguță și de frumoasă! am zis eu cu voce tare. Mi-e atât de dor de tine, Arly! Tare mult aș vrea ca bunica să te lase la fermă!

Am pus fotografia înrămată pe noptieră și mi-am luat telefonul. De fapt, nici nu era telefonul meu, ci al părinților mei. Și nu aveam voie să-i sun decât pe ei și pe bona mea, Pam.

Iar pe Pam o sunam mai des decât pe ei. Se mutase la noi temporar și avea grijă de Arly. Părinții mei se aflau pe un platou de filmare. Ambii sunt veterinari și se ocupă de animalele care apar în filme. Țăsta este serviciul lor.

Am sunat-o pe Pam prin aplicația video de pe telefon.

—Bună, Pam. Ce face Arly?

—Bună dimineța, Tabby Cat, mi-a răspuns ea căscând. Încă era în pat și se freca la ochi. S-a făcut deja șapte? a întrebat ea. *Trebuie* să vorbim așa de dimineță?

–Da! Sunt atâtea de făcut aici!

După ce încep, o să fiu ocupată toată ziua.

–Te cred, mi-a zis ea. Hai aici, Arly! Vino și salut-o pe Tabby!

Câteva secunde mai târziu, pe ecranul telefonului meu a apărut Arly. Inima mi-a stat în loc când am văzut-o. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu blănița ei lungă, maronie și pufoasă,

cu porțiuni negre pe față, urechi, coadă și picioare, de parcă ar avea niște cizmulițe negre.

–Bună dimineată, Arly! i-am zis.

Doar a clipit, și ochii i s-au umezit.

„O, nu“, mi-am zis. „Iar începe!“

Cum a văzut-o, Pam a luat-o rapid din fața telefonului. Dar Arly continua să miaune. Și părea *atât* de tristă!

Pam s-a uitat la mine și a clătinat din cap.

–Poate că n-ar mai trebui să vorbim prin FaceTime în fiecare dimineată, Tabby, mi-a spus ea pe un ton blând. Arly începe să plângă numai când te vede sau îți aude vocea. Sincer, i-a fost mult mai bine săptămâna asta.

Am simțit cum mi s-a pus un nod în gât. Nu am fost în stare să-i răspund.